

огънь. Не остана мѣсто необстреляно, нѣмаше крачка земя неизровена отъ снарядитѣ. И ето че гжсти вериги почватъ да се мѣкнатъ, доближаватъ теленитѣ мрежи и завиватъ, за да обхванатъ дѣсния ни флангъ. Нашитѣ, обаче, стоятъ смѣло по мѣстата си, обсипватъ настѣпващитѣ вълни съ градъ отъ куршуми безъ да гледатъ на силнитѣ поражения, които търпятъ. Всички поддрѣжки сж излѣзли вече въ първитѣ линии, освенъ 10-а и 14-а роти. Настана моментъ на върховно изпитание. Напрежението е до своя краенъ предѣлъ.

Въ тоя моментъ командирѣтъ на полка полковникъ Христовъ хвърли 10-а рота въ контра-атака къмъ застрашения дѣсенъ флангъ. Подъ ураганъ отъ снаряди и дѣждъ отъ куршуми ротата енергично настѣпи по западния склонъ на Каймакчаланъ извънъ теленитѣ мрежи. Стройнитѣ редици на храбрецитѣ редѣха. Това той добре виждаше, а критично бѣ положението, ето защо, грабналъ здраво пушка въ ржка, скоро той ги застигна.

— Командирѣтъ! Командирѣтъ! — понесе се всрѣдъ редицитѣ повикъ. Войницитѣ, ентузиазирани и забравили себе си при вида на своя командиръ, наскочатъ прави отъ окопитѣ и така стрелятъ по противника, необръщайки внимание на падащитѣ край тѣхъ снаряди и куршуми. Противникътъ, видѣлъ своя флангъ застрашенъ, набързо отстѣпи и раздраженъ, се нахвърли съ страшенъ огънь по самата 10-а рота, която бива принудена да залегне и чакъ вечерята да се оттегли, понесла не малко загуби но спечелила славата на спасителка на положението тоя день. Самиятъ командиръ на полка биде раненъ въ дѣсната ржка отъ картеченъ куршумъ, безъ обаче, да напустне арената на кървитѣ.

Особено силенъ бѣ неприятелскиятъ напоръ къмъ лѣвия флангъ на трета дружина — пакъ къмъ скалитѣ и 13-а рота. Окопитѣ тамъ сж сринати съ земята и поставенитѣ картечници разрушени, а прислуга и началници—изкарани отъ строя. Къмъ 5 часътъ въ ротата не остана ни едно началствуващо лице, освенъ единъ старши-подофицеръ, който пое командуването на 20-тѣ останали още невредими момчета и продължава да отстоява срещу страшнитѣ удари на многобройния противникъ чакъ до вечерята.

Тоя день атаката на Каймакчаланъ се разпротрѣ и върху кота 2368, обаче атакуващитѣ бидоха енергично отбити отъ първа дружина, която следъ обѣдъ при захождането на противника, откри въ фланга му огънь и му нанесе грамадни загуби.

На другия день, 17 септемврий, рано сутринята чичовцитѣ отъ 1-а дружина 46. полкъ му отнеха и малката придобивка, която бѣ успѣлъ да спечели.

Развиделяваше се. Презъ разтиканитѣ тъми неясно вече се очъртаватъ каймакчаланскитѣ висоти и страшнитѣ скалаци. Чичовцитѣ съ натѣкнати ножове, въ две линии, мълчаливо полазватъ къмъ скалитѣ. Предъ тѣхъ на 20—30 крачки въ